

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobců: **a) T. P., b) D. P., c) nezl. D. P.**, všichni státní příslušnost Ukrajina, t.č. umístění v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem, zastoupeni Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M. eur., advokátem se sídlem Nile House, Karolínská 654/2, Praha 8-Karlín, proti žalované **Policii České republiky**, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly pátrání a eskort, se sídlem Beskydská 2061, Frýdek-Místek, v řízení o žalobě proti rozhodnutím žalované ze dne 13.4.2016, č.j. KRPT-86220-19/ČJ-216-070022 a č.j. KRPT-86198-19/ČJ-2016-070022, o zajištění,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žalobcům **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- III. Žalované **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobci byli zajištěni za účelem jejich předání do Estonské republiky.

[2] Napadeným rozhodnutím ze dne 13.4.2016, č.j. KRPT-86220-19/ČJ-2016-070022 žalovaná rozhodla ve věci žalobkyně a) tak, že podle § 129 odst. 1 ve spojení

s § 129 odst. 3 a 6 zákona č. 326/1999 Sb., že tuto zajistila za účelem jejího předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13.1.2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie, policie na dobu nezbytně nutnou, neboť její převoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky. Doba zajištění byla stanovena dle § 125 odst. 1 cit. zákona na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. V odůvodnění žalovaná uvedla, že při rozhodování o zajištění za účelem předání účastnice řízení podle Nařízení Evropské unie a Rady (EU) č. 604/2013 (tzv. Dublinské nařízení) vycházel správní orgán ze spisového materiálu, z vyjádření účastníka správního řízení. Vycházel tak ze zjištění, že přicestovala do České republiky 22.9.2015 společně se svým manželem D. a synem D. V Zastávce u Brna požádala o azyl, který byl zamítnut, podala žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, přičemž rozhodnutí uvedeného soudu o nepřiznání odkladného účinku k žalobě nabylo právní moci 8.2.2016. V Pobytovém středisku Havířov byl vydán výjezdní příkaz na 30 dnů, a poté opětovně na 30 dnů. Dne 23.3.2016 byla vyrozuměna, že dne 31.3.2016 bude s rodinou předána do Estonska, což dne 30.3.2016 odmítla s tím, že má podanou žalobu v České republice. Dne 7.4.2016 požádala o vízum za účelem strpění na OAMP Ostrava a dostala potvrzení, že nevzniká právo k pobytu. Dne 13.4.2016 se dostavila na Oddělení cizinecké policie ve Frýdku-Místku, kde byla zajištěna pro neoprávněný pobyt. Bylo tak zjištěno, že od 10.4.2016 pobývá na území ČR neoprávněně. Na území ČR nemá žádný rodinný ani příbuzenský vztah s občanem ČR, ani s občanem členských zemí Evropské unie. Nejsou známy žádné závazky nebo pohledávky v ČR, které by bránily ve vycestování. Správní orgán současně dospěl k závěru, že by mírnější donucovací opatření nebyla účinná a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b, § 123c cit. zákona je z hlediska jednání účastníka nedostačující a není zde záruka, že by cizinec z území vycestoval. Uložení zvláštních opatření za účelem vycestování by tak došlo k ohrožení výkonosti opustit území ČR. Doba zajištění 30 dnů byla odůvodněna dle předpokládané složitosti přípravy výkonu předání a zajištění přepravních podmínek do Estonské republiky.

[3] Druhým napadeným rozhodnutím ze dne 13.4.2016 č.j. KRPT-86198-19/ČJ-2016-070022 bylo rozhodnuto podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 a 6 zákona č. 326/1999 Sb. o zajištění žalobce b) za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13.1.2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie, policie na dobu nezbytně nutnou, když tato doba byla stanovena na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. V odůvodnění mimo jiné žalovaná uvedla, že šetřením neoprávněného pobytu bylo zjištěno, že účastník řízení přicestoval letadlem dne 29.9.2015 společně se svou manželkou T. a synem D. V Zastávce u Brna požádal o azyl, který byl zamítnut, a proto podal žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě. Dne 8.2.2016 nabylo právní moci rozhodnutí Krajského soudu Ostrava o nepřiznání odkladného účinku žalobě. V Pobytovém středisku Havířov byl dán výjezdní příkaz na 30 dnů a poté opětovně na 30 dnů. Dne 14.3.2016 byla podána opětovně žaloba proti rozhodnutí OAMP a žádost o přiznání odkladného účinku; řízení doposud probíhá. Dne 23.3.2016 byl vyrozuměn, že s rodinou bude předán do Estonska 31.3.2016, což však dne 30.3.2016 odmítl s tím, že má podanou žalobu v ČR. Dne 7.4.2016 požádal o vízum za účelem strpění a obdržel potvrzení, že nevzniká právo k pobytu. Dne 13.4.2016 se dostavil na Oddělení cizinecké policie ve Frýdku-Místku, kde byl zajištěn pro neoprávněný pobyt, neboť od 10.4.2016 pobývá na území ČR neoprávněně. Na území ČR nemá žádný rodinný ani příbuzenský vztah s občanem ČR a ani s občanem členských zemí EU.

Nežádá o vyrozumění zastupitelského úřadu domovského státu a nejsou mu známy žádné závazky nebo pohledávky v ČR, které by mu bránily ve vycestování. Správní orgán tak dospěl k závěru, že s ohledem na zjištěné by mírnější donucovací opatření nebyla účinná a uložení zvláštních opatření podle § 123b, § 123c cit. zákona je z hlediska jednání účastníka správního řízení nedostačující a není zde záruka, že by z území vycestoval. Doba zajištění byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy k předání a zajištění přepravních podmínek do Estonské republiky.

Obsah žaloby

[4] Žalobci v zastoupení advokátem podali u zdejšího soudu v zákonné lhůtě prostřednictvím Policie ČR dne 25.4.2016 žalobu proti v záhlaví uvedeným rozhodnutím s návrhem zrušit označená rozhodnutí a věc vrátit žalované k dalšímu řízení pro nepřezkoumatelnost a nezákonnost napadených rozhodnutí. Právní zástupce uvedl, že žalovaná porušila

- ust. § 68 odst. 3 správního řádu ve spojení s § 129 odst. 1, 4 a 6 zákona o pobytu cizinců (dále jen ZPC),
- ust. § 27 odst. 2 a § 68 odst. 3 správního řádu ve spojení s čl. 5 odst. 1 a čl. 8 Evropské úmluvy a čl. 3 a čl. 37 písm. b) Úmluvy o právech dítěte,
- ust. § 129 odst. 1, 4 a 6 ZPC ve spojení s § 2 odst. 3 správního řádu.

Napadená rozhodnutí jsou zcela nepřezkoumatelná, protože odůvodnění má zásadní nedostatky spočívající:

- a) žalovaná vůbec neuvedla důvod zajištění žalobců ve smyslu § 129 odst. 4 ZPC, ačkoliv jde o právní normu aplikovatelnou na případ žalobců, která stanoví základní omezení pro možnost zajištění cizinců;
- b) žalovaná vydala napadená rozhodnutí na základě nesprávného ustanovení ZPC (§ 129 odst. 3), když tato norma vůbec není aplikovatelná na danou věc;
- c) žalovaná zcela nedostatečně odůvodnila přiměřenost (nezbytnost) zajištění, resp. nemožnost aplikace zvláštní opatření za účelem vycestování ve smyslu § 129 odst. 1 ZPC;
- d) žalovaná konkrétně nezdůvodnila uloženou dobu zajištění.

[5] Žalobní body žalovaná blíže rozvedla následovně:

ad a) Na žalobce je plně aplikovatelné ust. § 129 odst. 4 ZPC, žalovaná však na toto ustanovení nepoukázala ve výroku napadených rozhodnutí. Tuto normu nezminila ani v odůvodnění, a tak postupovala zcela v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu. Tato vada způsobuje nepřezkoumatelnost obou rozhodnutí. S ohledem na úplnou absenci odůvodnění, pokud jde o existenci vážného nebezpečí útěku, žalobci nemohou efektivně brojit proti případným argumentům žalované.

ad b) Odkazované ustanovení § 129 odst. 3 ZPC není aplikovatelné na danou věc, což je zcela zjevné ze skutkového stavu, ale i ze samotného odůvodnění rozhodnutí. Napadená rozhodnutí jsou tak zmatečná a tedy nepřezkoumatelná.

ad c) Je zjevné, že žalovaný se skutečností, zda nelze v dané věci uplatnit další opatření za účelem vycestování, zabýval pouze zcela paušálně a nijak konkrétně svůj závěr nezdůvodnil a neopřel jej o konkrétní úvahy. Nevypořádal se ve smyslu § 50 odst. 3 správního řádu se skutečnostmi svědčícími ve prospěch použití mírnějších opatření, než je zajištění, když např. žalobci byli zajištěni poté, co se dobrovolně dostavili ke správnímu orgánu, když předtím dlouhodobě pobývali v pobytovém

středisku a nijak se nevyhýbali spolupráci se správními orgány, když případný únik či skrývání je velmi limitováno věkem nezletilého žalobce apod.

ad d) Žalovaný v rozporu s ustanovením § 129 odst. 1 ZPC neodůvodnil dobu zajištění a v této souvislosti odkázal na judikaturu NSS, konkrétně č.j. 1 As 93/2011-79 ze dne 19.10.2011, 4 As 82/2013-29 ze dne 18.7.2013. Žalobci mají za to, že napadená rozhodnutí stanovující dobu jejich zajištění by měla konkrétně zdůvodnit, v jakém stadiu je tzv. Dublinské řízení podle právního předpisu evropských společenství, tj. které úkony ve smyslu čl. 16 odst. 1 písm. c) ve spojení s čl. 20 Dublinského nařízení byly provedeny a jaké úkony je třeba dále provést pro úspěšné předání do dožádaného státu. Dále poukázali na porušení procesních práv nezl. žalobce c) se zdůrazněním, že správní orgán by měl zajistit, aby v řízení o zajištění rodičů byla řádně a efektivně zohledněna všechna práva a zájmy jejich nezletilých dětí. Vydáním napadených rozhodnutí bylo zasaženo do subjektivních práv rodiny jako celku, bylo porušeno právo na osobní svobodu, na soukromý a rodinný život, právo na respektování nejlepšího zájmu dítěte. Žalovaná sice ve výrokové části napadených rozhodnutí označila nezletilého žalobce jako účastníka řízení, ale práva a zájmy nezletilého žalobce v napadených rozhodnutích nijak nezohlednila. Žalovaná se vůbec nezabývala otázkami, zda 1/ s ohledem na existující materiální podmínky zajištění v ZZC nepředstavuje zajištění takový zásah do jeho rodinného, event. soukromého života, který by byl nepřiměřený, a tedy i neslučitelný s čl. 8 EU, 2/ absentuje úvaha o upřednostnění zájmu dítěte, 3/ zbavení osobní svobody dítěte je možné jen jako krajní opatření a na co nejkratší možnou dobu. Právní zástupce poukázal dále na nenaplnění materiálních podmínek pro zajištění cizinců, kdy nebyla naplněna podmínka nezbytnosti zajištění, resp. přiměřenosti tohoto opatření, když blíže nebylo zdůvodněno nemožnosti použití mírnějších prostředků.

[6] Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě dne 25.4.2016 popřela oprávněnost žaloby a zdůraznila, že co se týče ust. § 129 odst. 4 ZPC, toto se aplikuje jen v případě, pokud tady existuje vážné nebezpečí útěku, přičemž za vážné nebezpečí útěku se považuje, pokud cizinec pobývá na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo předpisem EU, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem EU nebo pokud je takový úmysl zjevný z jednání. Dále, že na základě uvedených zjištění nepřipadá v úvahu uplatnění zvláštních opatření dle ust. § 123b a § 123c zákona č. 326/1999 Sb., když žalobci nemají stálý pobyt ani na území ČR ani dostatek peněz a není tady ani určitá důvěra, jestliže i v minulosti nebyla respektována povinnost. U účastníků správního řízení, s ohledem na jejich jednání, zde nebyla záruka, že by z území vycestovali. Nedisponovali platným vízem ani finančními prostředky, a pokud se týká stanovení doby 30ti dnů, byla tato stanovena jednak s ohledem k tomu, že nedisponují finančními prostředky a také k předpokládané složitosti přípravy k předání. Užití zvláštního opatření za účelem vycestování se správnímu orgánu jeví jako neúčinné, neboť jejich úmysl žádat o mezinárodní ochranu v ČR je zřejmý. Již jednou odmítli transfer do Estonska v době legálního pobytu a nevyužili ani možnost odcestovat zpět na Ukrajinu. Dále zdůraznil, že se zabýval i přiměřeností zajištění, když vycházel z ust. § 174a ZPC, kdy žalobci nemají v ČR žádné rodinné vazby, délku jejich pobytu na území lze počítat v řádech měsíců, takže je vyloučeno, aby si vytvořili silnější vazby v ČR. Vzhledem ke krátké době pobytu a neznalosti jiného než ruského jazyka je vyloučeno, aby si na území ČR vytvořili kulturní či sociální vazby s intenzitou překračující vazby k zemi původu. Správní orgán navrhl žalobu zamítnout. Dále ve vyjádření uvedl, že dne 20.4.2016 obdrželi žádost

o provedení transferu na mezinárodní letiště Václava Havla, Praha v přítomnosti cizinců na let č. LH 1403 dne 27.4.2016 do Estonska a dne 22.4.2016 správní orgán obdržel informaci Zdravotnického zařízení MV v ZZC Bělá-Jezová, že nelze uskutečnit transfer cizinců 27.4.2016 do Estonska z důvodu výsevu neštovic u nezletilého žalobce a je nutno dodržovat izolační režim. Dne 25.4.2016 žalovaný obdržel znovu žádost o provedení transferu na mezinárodní letiště Václava Havla, Praha k přítomnosti cizinců na let č. LH 1403 dne 11.5.2016 přes Frankfurt do Estonska. Důvody zajištění z tohoto pohledu nadále trvají.

Skutečnosti zjištěné z obsahu správního spisu

[7] Z obsahu správních spisů zjištěno, že žalobci se dne 13.4.2016 dostavili na Odbor cizinecké policie ve Frýdku-Místku, kde bylo zjištěno, že disponují výjezdními příkazy s platností od 11.3.2016 do 9.4.2016, které vydalo ministerstvo vnitra ČR, dále že cizinci přicestovali dne 22.9.2016 na estonská víza s platností od 22.9.2015 do 15.10.2015 s dobou pobytu na 11 dní, odcestovali do Zastávky u Brna, kde dne 1.10.2015 podali žádost o azyl a ta jim byla 19.11.2015 zamítnuta. Cizinci si podali žalobu ke krajskému soudu s návrhem na přiznání odkladného účinku, přičemž ten jim nebyl přiznán. Na území ČR pobývali od 1.12.2015 do 9.4.2016 v rámci výjezdních příkazů vydaných ministerstvem vnitra, a jelikož odmítli předání do Estonska dne 31.3.2016, požádali dne 7.4.2016 o vízum ke strpění. Tato žádost je však neopravňuje k pobytu na území ČR, tudíž jejich neoprávněný pobyt začal dne 10.4.2016. Dále, že dne 29.3.2016 měli být převezeni do PřS Zastávka u Brna za účelem realizace vycestování do Estonska. K tomu však nedošlo z důvodu maření ze strany žalobců. Pobyt v PoS Havířov byl ukončen ke dni 9.4.2016, pak pobývali ve V., K. 600 a dne 14.4.2016 byli převezeni do Zařízení pro zajištění cizinců v Bělé-Jezové. Nemají finanční prostředky, žili na dávkách z azylu.

Posouzení krajským soudem

[8] Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

[9] Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění platí, že *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.*

[10] Podle ustanovení § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění platí, že *nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*

[11] V ustanovení § 129 odst. 4 téhož zákona jsou nově definována zákonná kritéria pro zajištění cizince, která byla dříve dovozována obdobně správní a soudní aplikační praxí. Podle tohoto ustanovení platí, že policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud *cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání*. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo sousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.

[12] Nejdříve k námitce žalované ohledně nesprávného použití ust. § 129 odst. 1 a 3 a neaplikovatelnosti ustanovení § 129 odst. 4 ZPC. Soud důvodnosti tohoto žalobního bodu nepřisvědčil. Namítané ustanovení lze použít jen v případě obavy z útěku cizinců. Správní orgán nesdílel obavu z útěku žalobců, neboť tito požádali v České republice o mezinárodní ochranu a čekali na výsledek soudního řízení, a proto dle tohoto ustanovení nerozhodoval. Správní orgán není povinen v odůvodnění rozhodnutí uvádět důvody nepoužití právního ustanovení, naopak je povinen přesvědčivě odůvodnit právní ustanovení, dle kterých postupoval, což v obou napadených rozhodnutích plně akceptoval. Odůvodňovat nepoužitá právní ustanovení by ve svém důsledku jen zbytečně rozšiřovala rozsah rozhodnutí, což ve svém důsledku by mohlo být často naprosto nepřehledné.

[13] Žalovaná při rozhodování o zajištění dle ust. § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 ZPC vycházela ze zjištění, že žalobci na území České republiky od 10.4.2016 pobývají nelegálně a možnost dne 31.3.2016 odcestovat do Estonska, země, která je příslušná k posouzení jejich žádosti o udělení mezinárodní ochrany, odmítli. Dne 13.4.2016 byla vydána rozhodnutí podle § 50a odst. 3 ZPC o povinnosti opustit území ČR do 10 dní od převzetí rozhodnutí dle § 50a odst. 4 cit. zákona. Při rozhodování o zajištění se žalovaná zabývala možností udělení zvláštního opatření. Vycházela z toho, že žalobci nemají na území České republiky žádné trvale žijící příbuzné, kteří by byli občany České republiky nebo jiného členského státu Evropské unie, nemají žádné závazky nebo pohledávky v České republice, nemají finanční záruku a odmítají dobrovolně, i při zajištění přepravy do Estonska, Českou republiku opustit.

[14] Mírnějším donucovacím opatřením se podle § 123b a § 123c ZPC rozumí tzv. zvláštní opatření za účelem vycestování, jimiž jsou povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním nebo povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18.10.2012, č.j. 7 As 107/2012-40 je vysloveno, že před zajištěním cizince za účelem jeho předání podle § 129 ZPC na území České republiky, je správní orgán povinen zvážit využití mírnějšího opatření, konkrétně zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b a § 123c ZPC a tuto úvahu promítnout do

odůvodnění rozhodnutí o zajištění cizince. Vedle toho, že správní orgán musí výše uvedenou úvahu učinit, musí ji také v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 21.3.2012, č.j. 1 As 11/2012-74 a ze dne 7.12.2011, č.j. 1 As 132/2011-51) promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí. V opačném případě trpí jeho rozhodnutí nepřezkoumatelností. Dle názoru soudu správní orgán přezkoumatelným způsobem se vypořádal s odůvodněním své úvahy, když s odkazem na zjištěné dospěl k závěru, že u cizinců nejsou záruky, že by z území vycestovali. Soud se s tímto názorem zcela ztotožnil, neboť žalobci svým chováním dali zcela najevo, že nehodlají z České republiky vycestovat a nemají k dispozici žádné peněžní prostředky.

[15] Soud nepřisvědčil žalobě ohledně neodůvodnění doby zajištění, neboť správní orgán odůvodnil stanovenou dobu, když uvedl, že je dána k předpokladu složitosti přípravy výkonu předání a zajištění přepravních podmínek do Estonské republiky tak, aby bylo uskutečnitelné v době trvání zajištění. Správnost odhadu doby zajištění potvrdil konec konců i sjednaný termín odletu dne 27.4.2016, který, jak vyplynulo z vyjádření žalované, se neuskutečnil z důvodu onemocnění nezletilého syna žalobců.

[16] K námitce ohledně porušení procesních práv nezletilého. Žalobou napadenými rozhodnutími nebyl nezletilý žalobce c) zbaven osobní svobody. Napadenými rozhodnutími, jak výslovně vyplývá z jejich výroků, byli zajištěni za účelem vyhoštění toliko žalobci a) a b). Na žalobce c) v důsledku zajištění jeho rodičů dopadá pouze ust. § 140 ZPC, podle něhož je provozovatel zařízení pro zajištění cizinců oprávněn ubytovat v části s mírným režimem cizince, vůči kterému má zajištěný cizinec vyživovací povinnost nebo jej má v péči, nelze-li zajistit péči o něj jiným způsobem. Pokud k ubytování dojde, pobývá tento cizinec v zařízení v režimu ubytovaného cizince. Zákon také výslovně uvádí, že je-li ubytovaný cizinec schopen uvědomit si omezení spojená s pobytem v zařízení, přihlíží se k jeho projevu vůle. Může přitom zařízení opustit, má-li zajištěnu péči jiným způsobem. Jde-li o nezletilého nebo osobu zbavenou způsobilosti k právním úkonům, může opustit zařízení jen po písemném souhlasu zákonného zástupce. Ubytování žalobce c) tedy v žádném případě nebylo nevyhnutelným důsledkem zajištění jeho rodičů a výrazně záviselo na jejich vůli, jako zákonných zástupců. Přes nízký věk žalobce c) může být jeho péče zajištěna i jinak, než pobytem v zařízení spolu s rodiči. Záleží však na úvaze rodičů, která z variant bude v souladu s nejlepším zájmem jejího dítěte. Pokud faktické okolností vedou k závěru, že pobyt dítěte v zařízení s jeho matkou je v jeho nejlepším zájmu, nejedná se o důsledek přímo vyplývající z rozhodnutí o zajištění matky a otce. Umístění nezletilého do zařízení pro pobyt cizinců je primárně výsledkem rozhodnutí jeho zákonných zástupců, byť je nutnost tohoto rozhodování vyvolána změnou faktického stavu, spočívající v omezení osobní svobody osoby, která má nezletilého v péči. Rozhodnutím o zajištění žalobců a) a b) tak nedošlo k omezení osobní svobody ani práva volného pohybu žalobce c). V této souvislosti krajský soud zdůrazňuje, že přezkoumával napadená rozhodnutí jen ve vztahu k žalobkyni a) a žalobci b), neboť napadenými rozhodnutími bylo pouze rozhodnuto o jejich zajištění. Správní orgán nebyl povinen zabývat se dopady pobytu v zajišťovacím centru na nezletilého žalobce c), neboť v průběhu správního řízení vyplynuly najevo skutečnosti, které neodůvodňovaly předpoklad, že by žalobce c) musel pobývat v zajišťovacím centru spolu se svými rodiči, konkrétně se jedná o skutečnost, že se na území ČR legálně nacházejí tři příbuzné žalobců – dvě sestřenice C. I., S. M. a teta P. E. (*a contrario* srov. odst. 26 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17.6.2015, č.j. 1 Azs 39/2015-56). Napadenými rozhodnutími tak byl vymezen rozsah

soudního přezkumu, jak vyplývá z ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. a krajský soud neměl důvod se zabývat tím, zda a jakým způsobem bylo zasaženo do práv nezletilého žalobce c).

[17] Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud dle shora uvedených důvodů shledal námitky jako nedůvodné a žalobu v souladu s ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb. zamítl.

Náklady řízení

[18] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobci ve věci neúspěšní nemají právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 4.5.2016

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně